

Forslag til folketingsbeslutning om en retssikkerhedsreform.

(Beslutningsforslag nr. B 106).

Forhandlingen om R 11 genoptoges

Brian Mikkelsen (KF):

Det er jo første gang i mange år, Folketinget får lejlighed til at debattere en idrætspolitisk redegørelse. Sidste gang det skete, var under en konservativ kulturminister, og siden da er der jo sket utrolig meget på det område.

Derfor hilser vi fra konservativ side regeringens redegørelse velkommen, for der er mange idrætspolitiske spørgsmål, som i dag kræver et svar, som er anderledes end for 10-11 år siden.

Det er mit håb, at vi med den redegørelsesdebat, vi har i dag, kan få diskuteret mange af de spørgsmål og få lagt nogle rettesnore ud for, hvordan den kommende idrætspolitik skal se ud.

Vi har fra konservativ side været tilfredse med redegørelsen, ligesom vi har været tilfredse med de fleste af meldingerne fra den nye kulturminister, for ministeren har som regel haft nogle fornuftige holdninger, og han skal også være velkommen i Det Konservative Folkeparti, når vi efter et valg danner en ny, borgerlig regering.

Men de udtalelser fra ministeren til Det Fri Aktuelt i mandags, som er blevet citeret her, og som har været diskuteret i formiddags, afslører en noget slingrende kurs og nogle signaler, som vi i hvert fald ikke er enige i fra konservativ side, og det skal jeg komme ind på senere i min tale.

Hidtil har det jo været sådan, at Folketinget kun har udstukket nogle meget overordnede rammer for idrætsorganisationerne, og sådan skal det fortsat være, for den danske foreningstradition er jo helt unik og skal bevares, som den er, og den autonomi, som idrætsorganisationerne har, er selve grundlaget for hele det fornemme stykke arbejde, der bliver gjort i idrættens verden, hvad enten det foregår i hovedorganisationerne, i specialforbundene, i amtsorganisationerne eller ude i den enkelte lokalforening.

Men jeg vil også gerne slå fast, at det er vigtigt at pointere, at det er politikerne, der bestemmer og fastsætter rammerne, for sådan skal det være i et demokrati, og idrætten lever jo ikke i et glasbur, afsondret fra den øvrige verden. Og hvis man ikke vil lege med på de givne politiske vilkår, må rådet fra vores side være, at

man må melde sig helt ud, for i et demokrati er det jo sådan, at det er de valgte politikere, der fastsætter reglerne og udstikker rammerne – også for de økonomiske bevillinger – ud fra det, som vi føler vi får valuta for, og sådan må arbejdet altså også fortsætte.

Men fra konservativ side vil vi gerne pointere, at det ikke betyder, at vi vil detailstyre idrætten, for vi mener, at idrætten meget bedre end vi politikere kan afgøre, hvor dens stærke sider og dens svage sider er, og derfor er jeg helt sikker på, at idrættens verden selv kan finde frem til, hvor den skal sætte ind med en mere målrettet indsats. Og det nytter altså ikke noget, at man fra central side – og det vil sige fra politisk side her på Christiansborg – vil opstille kriterier for idrætsarbejdet, der går ud på, at idrætten skal redde 500 flygtninge fra at gå fuldstændig i forfald eller sikre, at så og så mange bistandsklienter ikke ender i et helt forfærdeligt misbrug, for det kan man ikke gøre; man kan ikke sætte frivillige ledere til at gøre den slags ting.

Derfor må holdningen fra Folketingets side være – det vil i hvert fald være den konservative holdning – at vi forventer, at idrætten tager fat på disse problemer, men at vi ikke stiller specielle krav om, at det skal foregå på en bestemt måde, for ellers betyder det, at meget af det arbejde, som idrætten gør, og som den er god til, fuldstændig forsvinder.

Ifølge regeringen skal idrætten i hvert fald påtage sig et langt større medansvar for de sociale opgaver, for i redegørelsen opremser regeringen en række indsatsområder, hvor den mener at idrætsorganisationerne skal gøre et stykke arbejde. Og fra konservativ side er vi ikke i tvivl om, at idrætten har gode forudsætninger for at gå ind i arbejdet med et meget åbent sind, men det er vigtigt for os at pointere – og det er derfor, debatten indtil videre har kredset omkring dette – at det skal foregå på basis af en meget høj grad af selvstændighed, for ellers tror vi i Det Konservative Folkeparti at man vil opleve, at den store indsats, der bliver gjort af de frivillige ledere, vil forsvinde. Hvis man lægger en masse kasser ned over hovedet på dem og siger, at de skal løse det problem og de skal løse det problem, så vil hele den værdi, der ligger i idrætsarbejdet, forsvinde.

Som eksempler på de indsatsområder, regeringen godt vil have at der bliver gjort noget ved, nævnes marginaliserede grupper som handicappede, sindslidende og psykisk syge og forskellige grupper af misbrugere. Og flere projek-